

El somni d'Alexey

Va conèixer la fe cristiana llegint entre línies una revista atea a la Rússia comunista. Ara és diaca, té 33 anys i el juliol serà ordenat sacerdot. La il·lusió d'Alexey Yandushev-Rumiantsev és ajudar el seu país com a prevere catòlic.

16/09/2006

Parla cinc idiomes. Es va llicenciar en Enginyeria i en Teologia a la Universitat de Sant Petersburg, i en filosofia a Liechtenstein. A més, vol aprendre portuguès perquè és la

llengua que es parla a Fàtima. I ell, quan sigui sacerdot, pensa dur la seva gent a visitar aquest santuari de la Mare de Déu, tan unit a la història recent de Rússia.

Alexey Yandushev-Rumiantsev és, de moment, diaca de l'Església catòlica russa. Al juny de 2007 rebrà l'ordenació sacerdotal i després assolirà realitzar el seu somni: ser rector al seu país.

Va néixer a Sant Petersburg quan aquesta ciutat s'anomenava Leningrad, fa 33 anys, en una família ortodoxa. Els seus pares no li van donar una educació religiosa, però als 15 anys...

Com va descobrir la seva vocació de cristià i després de sacerdot?

És una llarga història. La meua família és ortodoxa, però no molt practicant. Quan vaig néixer, el 1973, el meu pare acabava de trobar feina

en una cadena de supermercats i temia que, amb la situació del meu país en aquells anys, el meu bateig pogués perjudicar tota la família. Es jugava el lloc de treball. Qui sol·licitava ser batejat havia de facilitar el passaport, i després aquesta informació era transmesa a les autoritats polítiques i als serveis secrets. Per tant, van preferir no batejar-me.

Llavors en la seva família no es practicava la fe?

Bé, els meus pares creien en Déu, però no van fer res especial perquè jo adquirís formació religiosa. Ells mantenien algunes tradicions: anaven a l'església algunes vegades durant l'any i conservaven algunes imatges religioses a casa, però res més.

Com va descobrir la religió?

Pel meu compte. A l'edat de 12 anys vaig començar a interessar-me per la fe. Jo creia en Algú –no en alguna cosa- a qui dirigir-me. Un dia va arribar a les meves mans una revista titulada “Ciència i Religió”, publicada per la Societat Atea de la Unió Soviètica. Era una publicació que ningú **no** llegia, però que tractava un tema que m'interessava moltíssim. Vaig intuir que aquella era l'única via que tenia per saber una mica més de religió. Em vaig subscriure i durant cinc anys vaig haver de llegir “entre línies” en aquella revista.

En què consistia la propaganda atea?

Fonamentalment, existia un atac continu contra la religió en els grans mitjans informatius. Es tractava de fer creure a la gent que les Esglésies tractaven de perpetuar una mitologia antiga, sense fonament científic, amb

la finalitat de controlar la ment de les persones i aconseguir els seus diners.

Què vol dir que llegia “entre línies” en aquella publicació atea?

A mi m'interessava la religió, no les tesis d'aquella revista. Per això, encara que els articles defensaven l'ateisme, en realitat citaven les Escripures, i parlaven de l'Església i de Jesucrist. I jo, com no tenia accés a altres fonts, me les apanyava amb allò. Vaig començar a pensar que si d'alguna cosa o d'algú es parlava molt malament, potser és que allò o aquella persona no eren en realitat tan dolentes. Això ho vaig poder comprovar de nou amb l'Opus Dei. Vaig llegir fortes crítiques en un llibre, on també es criticava a l'Orde de Malta. Deia que era una organització perillosa, es descrivia la seva fundació i fins i tot es donava l'adreça de la seu a on vivia el seu “líder”. Llavors, vaig decidir

escriure'l per tenir més informació. Però això va passar després, quan ja era catòlic.

Veig que era un adolescent amb molt esperit crític

Mirant enrere, reconec que era el Senyor qui em menava en aquest recorregut. Sabia que d'aquestes qüestions no es podia parlar, i per tant no ho comentava amb ningú, però el meu interès era cada vegada més gran. Quan vaig fer 15 anys vaig dir al pare que volia batejar-me a l'Església Ortodoxa. Ell no es va oposar i fins i tot va buscar un amic seu, sacerdot ortodox que treballava com a mecànic a Leningrad, perquè em bategés en secret.

Com va arribar a l'Església catòlica?

Ja que es parlava tan malament d'ela, vaig voler conèixer-la. En la guia telefònica vaig trobar l'adreça de la

comunitat catòlica de Sant Petersburg, però l'església estava sempre tancada. Després de diversos intents, vaig aconseguir donar amb la comunitat, però el sacerdot va sospitar de mi. Pensava que podia ser un jove espia de la KGB.

Certament, en aquells anys havia espies. Però després de veure'm freqüentar l'església, vam fixar una cita per parlar: vam quedar que després de la Missa, el seguiria pels carrers fins a una zona molt allunyada de la parròquia, on podríem xerrar amb calma. Era l'any 1989, i travessàvem un període de situació política incerta. Tanmateix, després d'una etapa de formació, vaig demanar entrar en plena comunió amb l'Església catòlica.

Però perquè en l'Església catòlica?

Sempre m'havien parlat d'esglésies, en plural. I jo em preguntava sobre quina seria la veritable. Buscant a

l'Evangeli, vaig descobrir que Jesús havia fundat només una Església, i a més havia resat per la seva unitat. També vaig descobrir que el Crist mateix havia posat a sant Pere al capdavant d'aquesta única Església. Si el Papa és el successor de Pere, la resta s'explica sola.

Quin camí va seguir després?

Quan vaig acabar l'escola, em vaig inscriure a la Universitat. Em vaig llicenciar en Enginyeria i, a continuació, vaig iniciar els meus estudis d'Història de l'Església i Filosofia en el Col·legi catòlic de Sant Tomàs d'Aquino. Per fi estava gaudint d'una formació contínua. Va ser en aquella època quan vaig entrar en contacte amb l'Opus Dei, sorprès per la campanya hostil que estava sofrint aquesta institució.

Quines impressions va treure?

Molt bones. Hi vaig conèixer a persones que no fan “propaganda”, però que transmeten de forma simple i profunda el sentit de la vida cristiana. A Rússia tenim veritable necessitat de conèixer l'Evangelí del treball, de conèixer a Déu a la vida ordinària, mitjançant les coses ben fetes. Estic segur que l'Obra podrà fer molt de bé entre la meua gent. M'atreu molt la idea de la formació cristiana contínua. La necessitem.

Com va decidir entrar en el seminari?

Encara que no havia parlat amb ningú, era una idea que em rondava pel cap des de feia molt de temps. Pensava que no seria capaç, que no reunia les condicions per a una dedicació tan comprometedora. Havia acabat ja els meus estudis i fins i tot havia estat un any a l'estranger –estudiant fenomenologia filosòfica a Liechtenstein-, i estava ja

treballant. Però un dia, de passada, un capellà em va preguntar: “Tu vols ser sacerdot?”. De seguida li vaig dir que no, però després aquella nit no vaig dormir res. Vaig tornar a parlar amb aquest sacerdot, em vaig sincerar i li vaig dir que en realitat sí que havia pensat en això, però que no em sentia ni digne ni amb forces per a assolir-lo. Ell em va explicar que la força la dóna Déu i llavors, a la fi d'aquell any 2000, vaig entrar al seminari. L'any que ve, si Déu vol, seré sacerdot.

Actualment, quina és la situació religiosa a Rússia?

Després de la caiguda del comunisme el 1989 assistim a una veritable primavera espiritual. Avui dia, aquest fenomen ha adquirit les seves veritables dimensions: és a dir, han quedat només aquells que de debò estaven convençuts, fora de les emocions passatgeres dels primers

moments. Amb tot, he de reconèixer que són molts els qui es mostren realment interessats per “les coses de Déu”.

I la relació entre ortodoxos i catòlics?

Depèn molt de persones i llocs. A Sant Petersburg, per exemple hi ha una gran tradició de tolerància i voluntat de diàleg, que potser no hi ha en altres ciutats. En aquest últim any, la comunicació s’ha millorat i això ens dóna grans esperances.

Existeixen prejudicis contra els catòlics?

Més que res existeixen mites, estereotips. Per exemple, El Codi da Vinci no ha creat dubtes entorn de l'Evangelí, però sí que ha aixecat sospites sobre l'Església catòlica. Però basta parlar amb paciència i molts malentesos desapareixen.

Quin és el seu somni immediat?

Ser prevere catòlic al servei de Rússia.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/el-somni-
dalexey/](https://dev.opusdei.org/ca/article/el-somni-dalexey/) (13/08/2025)